ספר המידות — נגינה

א. כְּשֶׁהַצַּדִּיקִים נִתְפַּרְסְמִים בָּעוֹלָם, עַל־יְדֵי זֶה נִתְחַדְּשִׁים נִגּוּנִים בָּעוֹלָם.

ב. הַלְוִיִּים הָיָה לָהֶם לְכָל יוֹם נִגּוּן מְיֻחָד, וְעַכְשָׁו בַּגָּלוּת נִשְׁתַּכְּחוּ הַנִּגּוּנִים. וּכְשֶׁבָּאָה אֵיזֶהוּ שֶׁבֶר עַל אֵיזֶהוּ אָמָּה, אֲזַי מִתְנוֹצֵץ הַנִּגּוּן שֶׁל הַלְוִיִּים שֶׁהוּא כְּנֶגֶד הַשֶּׁבֶר הַזֶּה.

ג. עַל־יְדֵי הַנִּגּוּנִים שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם קוֹל בְּכִיָּה, יְכוֹלִים לְהוֹצִיא הַשְּׁבוּיִים, בְּחִינַת מוֹצִיא אֲסִירִים בַּכּוֹשָׁרוֹת.

ד. עַל־יְדֵי הַנְּגִינָה אָדָם נִכָּר, אִם קִבֵּל עָלָיו עַל תּוֹרָה.

ה. מַה כְּשֶׁאָדָם שׁוֹתֶה, מַתְחִיל לְזַמֵּר וּלְנַגֵּן וְלֹא כֵן בַּאֲכִילָתוֹ, מֵחֲמַת שֶׁאָמְרוּ שִׁירָה עַל הַבְּאֵר, וְלֹא אָמְרוּ שִׁירָה עַל הַמָּן.